

Miejcie nadzieję – Jacek Wójcicki

Miejcie nadzieję, nie tę lichą, marną,
Co rdzeń spróchniały w wątły kwiat ubiera
Lecz tę niezłomną, która tkwi jak ziarno,
Przyszłych poświęceń w duszy bohatera

Miejcie odwagę, nie tę jednodniową
Co w rozpaczliwym przedsięwzięciu pryska
Lecz te co wiecznie z podniesioną głową
Nie da się zepchnąć z swego stanowiska

Miejcie odwagę nie te tchnącą szalem
Która na oślep leci bez oręża
Lecz tę co sama niezdożytym wałem
Przeciwnie losy stałością zwycięża
Lecz tę co sama niezdożytym wałem
Przeciwnie losy stałością zwycięża

Przestańmy własną pięścić się boleścią!
Przestańmy ciągłym lamentem się poić!
Kochać się w skargach jest rzeczą niewieścią
Mężom przystoi w milczeniu się zbroić
Kochać się w skargach jest rzeczą niewieścią
Mężom przystoi w milczeniu się zbroić

Lecz nie przestańmy czcić świętości swoje
I przechowywać ideałów czystość
Do nas należy dać im moc i zbroję
By z kraju marzeń przeszły w rzeczywistość
Do nas należy dać im moc i zbroję
By z kraju marzeń przeszły w rzeczywistość

Miejcie nadzieję, nie tę lichą, marną,
Co rdzeń spróchniały w wątły kwiat ubiera
Lecz tę niezłomną, która tkwi jak ziarno,
Przyszłych poświęceń w duszy bohatera

Lecz tę niezłomną, która tkwi jak ziarno, Przyszłych poświęceń w duszy bohatera

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych